

POSTANOWIENIE

Dnia 11 lipca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz (przewodniczący)

SSN Grzegorz Misiurek (sprawozdawca)

SSN Józef Frąckowiak

w sprawie z powództwa R. P.

przeciwko B. W.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 11 lipca 2019 r.,

zażalenia pozwanej na postanowienie Sądu Okręgowego w K.

z dnia 8 kwietnia 2019 r., sygn. akt XIX Ga (...),

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w K. postanowieniem z dnia 8 kwietnia 2019 r. odrzucił skargę pozwanej B. W. (poprzednio Z.) o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w K. z dnia 8 grudnia 2015 r. w sprawie z powództwa R. P. przeciwko wymienionej pozwanej o zapłatę, uznając, że nie została ona oparta na ustawowej podstawie (art. 410 § 1 k.p.c.). Wskazał przy tym, że w skardze pozwana powołała się na okoliczności, która mogła podnieść w toku zakończonego postępowania i z możliwości tej skorzystała.

W zażaleniu na powyższe postanowienie pozwana wniosła o jego uchylenie. Zarzuciła naruszenie art. 403 § 2 k.p.c., podnosząc, że Sąd Apelacyjny w sposób

nieprawidłowy przyjął, że w sprawie nie występowała ustawowa podstawa wznowienia postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługiwało na uwzględnienie.

W orzecnictwie Sądu Najwyższego prezentowany jest pogląd - aprobowany przez skład orzekający - zgodnie z którym, jeżeli z samego uzasadnienia skargi o wznowienie postępowania w sposób niewątpliwy wynika, że wskazane w niej podstawy wznowienia w rzeczywistości nie występują, skarga podlega odrzuceniu (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 20 marca 2015 r., II CZ 93/14; z dnia 26 lutego 2015 r., III CZ 5/15; z dnia 18 lutego 2015 r., I CZ 3/15; z dnia 5 lutego 2015 r., V CZ 105/14 oraz z dnia 14 stycznia 2015 r., I CZ 106/14 - nie publ.).

Skarżąca powołała się na podstawę wznowienia postępowania przewidzianą w art. 403 § 2 k.p.c., jednak argumentacja przedstawiona w skardze nie uzasadniała twierdzenia, że podstawa ta istotnie wystąpiła. Podstawę wznowienia, na którą powoływała się skarżąca, mogą stanowić okoliczności w poprzednim postępowaniu w ogóle nie ujawnione i wówczas nieujawnialne. Przyjmuje się, że ta podstawa skargi nie zachodzi, jeżeli w poprzednim postępowaniu istniała obiektywna możliwość powołania się na okoliczności faktyczne lub środki dowodowe, a zaniechanie strony w tym przedmiocie było następstwem jej opieszałości, zaniedbań, przeoczenia lub błędnej oceny potrzeby powołania (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 15 maja 1968 r., I CO 1/68, OSNCP 1969, Nr 2, poz. 36; z dnia 10 lutego 1999 r., II CKN 807/98; z dnia 17 stycznia 2001 r., IV CKN 151 5/00, nie publ.; z dnia 12 lutego 2004 r., V CZ 158/03, nie publ. i z dnia 4 marca 2005 r., III CZ 134/04, nie publ.).

Sąd Apelacyjny prawidłowo uznał, że pozwana miała możliwość wykazania w postępowaniu poprzedzającym wydanie zaskarżonego wyroku powołane w skardze okoliczności i co więcej z możliwości tych skorzystała. Wbrew twierdzeniom skarżącej, wskazane przez nią uchylenie się od skutków prawnych umowy nabycia udziałów zawartej pod wpływem błędu i jego konsekwencje prawne nie stanowiły okoliczności, której nie mogła ona powołać do

chwili zamknięcia rozprawy przed sądem drugiej instancji. Z uzasadnień wyroków sądów obu instancji wynika, że skarżąca okoliczność tę podnosiła i była ona przedmiotem rozważań.

Należy zgodzić się z oceną Sądu Apelacyjnego, że nową okolicznością w rozumieniu art. 403 § 2 k.p.c. nie może być późniejsze potwierdzenie wyrokiem innego sądu występowania błędu co do treści kwestionowanej przez skarżącą czynności prawnej; przepis ten odnosi się do późniejszego wykrycie faktów i dowodów dla strony nieznanych w toku poprzedniego postępowania, których nie mogła znać, ale które musiały już istnieć w toku tego postępowania i nie były objęte materiałem sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 13 października 2005 r., IV CZ 96/05, nie publ.; z dnia 8 lutego 2018 r., I UZ 68/17, nie publ.). Środek dowodowy, który powstał po uprawomocnieniu się wyroku, nie stanowi podstawy wznowienia postępowania przewidzianej w art. 403 § 2 k.p.c. (zob. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego - zasada prawna - z dnia 21 lutego 1969 r., III PZP 63/68, OSNC 1969, nr 12, poz. 208).

Wbrew zatem zarzutom skarżącej, Sąd Apelacyjny prawidłowo ocenił, że wskazana w skardze podstawa wznowienia w rzeczywistości nie występuje.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c. orzekł, jak w sentencji.

jw